

LBRIS

Sebastian Fitzek
Passagier 23

We know
books

Copyright © 2014 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

The book has been negotiated through AVA international GmbH, Germany
(www.ava-international.de).

Cartea a fost negociată prin intermediul AVA International GmbH, Germania
(www.ava-international.de).

www.sebastianfitzek.de

Credit foto copertă: © Africa Studio/Shutterstock.com
© pzAxe /Shutterstock.com

© 2023 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea,
punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea
deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția
proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FITZEK, SEBASTIAN

Pasagerul 23: thriller psihologic / Sebastian Fitzek; trad. din lb. germană
de Catrinel Iordache. - Iași: Lebăda Neagră, 2023

ISBN 978-606-9623-88-6

I. Iordache, Catrinel (trad.)

821.112.2

SEBASTIAN FITZEK

THRILLER PSIHOLAGIC

PASAGERUL 23

TRADUCERE DIN
LIMBA GERMANĂ
DE **CATRINEL IORDACHE**

Lebăda Neagră
Iași, 2023

Prolog

Sângele uman:

- 44 la sută hematocrit.
- 55 la sută plasmă.
- Și sută la sută mizerie când țâșnește necontrolat printr-o încăpere, dintr-o venă înțepată.

Doctorul, cum îi plăcea să se autoproclame, deși nu promovase niciodată, își șterse fruntea cu dosul palmei. Ce-i drept, doar întindea stropii care-l atinseseră, ceea ce probabil arăta destul de respingător, dar acum măcar nu-i mai curgea nimic din acea zeamă în ochi; așa ca anul trecut, când o *tratase* pe prostituată și timp de șase luni rămăsese cu frica de a se fi infectat cu HIV, hepatită C sau vreo altă mizerie.

Ura când lucrurile nu se desfășurau conform planului. Când substanța anestezică era dozată necorespunzător. Sau când *alesele* se apărau în ultima secundă și-și smulgeau branula din mână.

— Te rog, nu... nu, se bălbâi *clientul* lui.

Doctorul prefera denumirea asta.

Ales era prea pompos, iar *pacient* suna cumva greșit în urechile lui, fiindcă puțini dintre cei pe care-i trata erau cu adevărat bolnavi. De asemenea, tipul de pe masă

era sănătos tun, chiar dacă la momentul respectiv arăta de parcă ar fi fost conectat la un circuit electric. Atletul negru își dădea ochii peste cap, scuipa spumă și-și încovoia spatele, în timp ce trăgea disperat de legăturile care-l țineau pe targă. Era un sportiv bine pregătit, iar la 24 de ani se afla la apogeul performanței. Totuși, la ce bun toți anii de antrenament când îți trece un narcotic prin vene? Nu suficient încât să-l adoarmă complet, căci branula fusese smulsă, dar, la urma urmei, destul ca doctorul să-l poată trânti fără efort înapoi pe targă, după ce criza cea mai acută trecuse. Nici sângele nu mai țâșnea după ce reușise să-i aplice un garou.

— Șșșt, șșșt, șșșt, șșșt, șșșt.

Își așează liniștitor mâna pe fruntea bărbatului. Era febrilă, iar transpirația lucea sub lampa de halogen.

— Ce v-a apucat dintr-odată?

Clientul deschise gura. Frica îi săgetă din pupile asemenea unui briceag. Ce spuse era abia inteligibil:

— Nu... vreau... să... mo...

— Dar, dar, totuși, am căzut de acord, zâmbi liniștitor doctorul. Totul e aranjat. Nu poți da înapoi acum, când suntem atât de aproape de moartea perfectă.

Privi într-o parte prin ușa deschisă înspre camera alăturată, către masa cu instrumente unde erau aranjate bisturie și un fierăstrău electric pentru oase, care atârna din priză, pregătit pentru intervenție.

— Nu v-am explicat pe îndelete?

Oftă. Firește că o făcuse. Timp de câteva ore. Iar și iar, dar totuși imbecilul ăsta nerecunoscător aparent nu înțelesese.

— Va fi foarte neplăcut, firește. Dar ăsta este singurul mod în care vă pot lăsa să muriți. Altfel nu funcționează.

Atletul se văicări. Trase de curelele în care-i erau prinse mâinile, însă în mod vizibil cu mai puțină putere ca înainte.

Doctorul observă mulțumit că anestezicul își făcea totuși acum efectul dorit. Încă puțin, iar tratamentul putea să înceapă.

— Vedeți dumneavoastră, aș putea întrerupe chestiunea asta, spuse el cu o mână încă așezată pe fruntea sportivului.

Cu cealaltă își ajustă masca.

— Dar apoi lumea dumneavoastră ar fi doar frică și dureri. Dureri inimaginabile.

Negrul clipi. Respirația lui devenise mai liniștită.

— V-am arătat fotografiile. Și filmarea. Aceea cu tirbușonul și o jumătate de ochi. Așa ceva nu vreți, sau?

— Hmhmhmm, gemu clientul de parcă ar fi avut un căluș în gură, apoi expresiile faciale i se relaxară, iar respirația deveni mai liniștită.

— O voi interpreta ca pe un răspuns negativ, spuse doctorul și deblocă cu piciorul frâna tării, pentru a-l împinge pe client în camera alăturată.

În blocul operator.

Trei sferturi de oră mai târziu, prima și cea mai importantă parte a tratamentului fusese executată. Doctorul nu mai purta mănușile din latex, nici masca de protecție, iar șorțul verde de unică folosință, care trebuia înnodat la spate ca o cămașă de forță, îl aruncase la coșul de gunoi. Totuși,

îmbrăcat acum în smoching și cu pantofi din piele lăcuită de culoare închisă, se simțea mai costumat decât în ținuta de operație.

Costumat și amețit.

Nu știa când începuse să-și permită câte o înghițitură în urma fiecărui tratament reușit. Sau zece, ca acum. La naiba, trebuia să înceteze cu asta, deși încă nu băuse niciodată înainte, ci mereu după. Totuși. Băutura îl făcea să fie nechibzuit.

Asta îi trezea gânduri idioate.

Ca de exemplu, să ia piciorul cu el.

Privi chicotind spre ceas.

Era ora douăzeci și trezeci și trei de minute; trebuia să se grăbească dacă nu voia să ajungă prea târziu la felul principal. Aperitivele deja le ratase. Dar înainte să se poată dedica bibilicii care era astăzi trecută în meniu, trebuia mai întâi să se ocupe de deșeurile biologice – rezervele inutile de sânge și gamba dreaptă, pe care o secționase într-o manieră excelent de curată, direct de sub genunchi.

Gamba era împachetată într-o pungă de plastic biodegradabil, pe care trebuia s-o care cu ambele mâini prin casa scării, atât de grea era.

Doctorul se simțea amețit, dar nu într-atât încât să nu știe că în stare de luciditate nu ar fi ajuns niciodată la ideea de a căra cu el în public părți din corp, în loc să le arunce pur și simplu în incinerator. Dar fusese atât de deranjat de clientul lui, încât distracția de acum își merita riscul. Și acela era scăzut. Foarte scăzut.

Existase o avertizare de furtună. Imediat ce va fi lăsat în urmă culoarele întortocheate, apoi galeria prin care nu se putea trece decât ghemuit, urmată de coridorul cu conductele galbene de aerisire, care ducea spre ascensorul de marfă, nu ar fi întâlnit afară nici picior de om.

Pe lângă asta, locul pe care și-l alesese pentru debarasare nu era în raza niciunei camere de supraveghere.

Poate că sunt beat, dar nu cretin.

Ajunse la ultima secțiune, platforma de la capătul superior al scării, pe care doar echipa de mentenanță o folosea, cam o dată pe lună, și trase de o ușă cu hublou.

Vântul feroce îi suflă în față și simți c-ar fi trebuit să se sprijine de un perete ca să ajungă afară.

Aerul proaspăt îi reduse din amețală. În primul moment i se făcu rău, dar își recăpătă rapid controlul de sine, iar vântul cu gust de sare începu să-l reînsuflețească.

Acum nu se mai legăna din cauza alcoolului, ci din cauza turbulențelor de pe mare, care, datorită stabilizatorilor, nu fuseseră atât de sesizabile în măruntaiele vasului *Sultan of the Seas*.

Cu picioarele depărtate, se balansă peste scânduri. Era pe puntea 8½, o platformă intermediară care exista din motive pur estetice. Privită din depărtare, îi conferea vasului de croazieră o pupă ceva mai elegantă, ca un spoiler pus pe o mașină sport.

Doctorul ajunsese în punctul extrem al babordului și se aplecă peste balustradă. Sub el urla Oceanul Indian. Farurile orientate îndărăt luminau munții din spumă albă pe care nava de croazieră îi trăgea în urma ei.

De fapt, ar fi vrut să mai recite un aforism, ceva cum ar fi „Hasta la vista, Baby!” sau „Ready when you are”, dar nu-i veni nimic amuzant în minte, așa că, cu o boltă amplă, aruncă tăcut punga cu gamba peste bord.

În teorie, asta s-a simțit cumva mai bine, gândi el, devenind treptat ceva mai treaz.

Vântul trecea atât de zgomotos pe lângă urechile lui, încât nu putu auzi sunetul produs de gamba care se izbi de valuri la cincizeci de metri sub el. În schimb, vocea din spatele lui o auzi prea bine.

— Ce faceți aici?

Se întoarse.

Persoana care-l speriasc de moarte nu era un angajat, *Mulțumesc Ție, Doamne*, cumva de la *Security*, ci o fetiță; nu mai mare decât micuța pe care o tratase împreună cu întreaga ei familie cu doi ani în urmă lângă coasta de vest a Africii. Stătea ghemuită turcește lângă cutia unei instalații de climatizare sau a unei alte mașinării. Doctorul nu se descurca la fel de bine cu tehnica precum o făcea cu bisturiul.

Fiind atât de mică și împrejurimile atât de întunecate, o trecuse cu vederea pe fetiță. Iar acum, când se holba în întuneric, putea să-i deslușească doar conturul.

— Hrănesc peștii, spuse el, fericit că părea mult mai calm decât se simțea.

Fetița nu prezenta un pericol fizic, dar nu era nici vreun martor util.

— Vă e rău? întrebă ea.

Purta o fustă lejeră cu colanți închiși la culoare și un hanorac deasupra. Din motive de precauție se echipase

cu vesta roșie de salvare, care se afla în dulapul fiecărei cabine.

Ce fetiță cuminte.

— Nu, răspunse el și rânji. Mi-e bine. Cum te cheamă?

Încetul cu încetul, ochii lui se ajustară la lumina scăzută. Părul fetiței ajungea până la umeri și avea urechile cam proeminente, ceea ce totuși nu o deforma. Dimpotrivă. Putea paria că, privită în lumină, s-ar fi putut recunoaște domnișoara aparte ce avea să devină cândva.

— Mă numesc Anouk Lamar.

— Anouk? Asta e forma franceză de alint de la Ana, corect?

Fetița zâmbi.

— Uau, știți asta?

— Știu multe.

— Ah, da? Știți și de ce stau aici?

Vocea ei obraznică suna foarte pițigăiat, pentru că trebuia să vorbească tare, contra vântului.

— Desenezi marea, spuse doctorul.

Își strânse blocul de desen la piept și rânji.

— Asta a fost simplă. Ce mai știți?

— Că n-ai ce căuta aici și că trebuia să fii de mult în pat. Unde sunt părinții tăi?

Ea oftă.

— Tata nu mai trăiește. Iar unde e mama, nu știu. Adesea, seara mă lasă singură în cabină.

— Și acolo te plictisești?

Ea încuviință.

— Se întoarce mereu foarte târziu, și atunci duhnește.

Vocea ei scăzu în intensitate.

— A fum. Și băutură. Și sforăie.

Doctorul nu se putu abține să nu râdă.

— Asta mai fac adulții din când în când.

Ar trebui să mă auzi pe mine. Arătă spre blocul ei de desen.

— Dar măcar ai putut să desenezi ceva azi?

— Nu.

Fata scutură din cap.

— Ieri au fost stele frumoase, dar azi totul e întunecat.

— Și rece, fu doctorul de acord. Ce zici, vrei să mergem s-o căutam pe mami?

Anouk ridică din umeri. Nu părea foarte încântată, dar totuși spuse:

— OK, de ce nu.

Reuși să se ridice fără să se folosească de mâini.

— Uneori e în cazinou, spuse ea.

— O, dar asta se potrivește la fix.

— Cum așa?

— Pentru că știu o scurtătură într-acolo, spuse doctorul zâmbind.

Aruncă o ultimă privire peste balustradă înspre marea care, în locul ăsta, era atât de adâncă, încât piciorul atletului probabil că nici nu ajunsese încă pe fundul oceanului, apoi apucă mâna fetiței și o conduse înapoi spre casa scării de unde tocmai ieșise.

Capitolul 1

Berlin

Casa în care petrecerea perversă urma să aibă loc arăta precum cea la care visaseră odinioară. Retrasă, cu un acoperiș din țiglă roșie și o grădină mare în față, după o palisadă albă. Aici ar fi făcut grătare la sfârșitul săptămânii, iar vara ar fi instalat pe gazon o piscină gonflabilă. Ar fi invitat prieteni și și-ar fi relatat unul altuia povești despre job, capriciile partenerilor de viață sau pur și simplu ar fi stat întinși pe șezlong sub umbrelă, în timp ce și-ar fi privit copiii cum se joacă.

Nadia și cu el vizionaseră așa o casă, pe vremea când Timmy abia începuse școala. Patru camere, două băi, un șemineu. Cu tencuială crem și obloane verzi. Chiar deloc departe de unde se aflau acum, la granița dintre Westend și Spandau, la doar cinci minute de mers cu bicicleta până la Școala Primară Wald, unde Nadia preda pe atunci. La o aruncătură de băț de complexe sportive, unde fiul lui ar fi putut juca fotbal. Sau tenis. Sau orice altceva.

Pe atunci fusese de neprețuit pentru ea.

Astăzi nu mai exista nimeni care să se poată muta cu el undeva. Nadia și Timmy erau morți.

Iar băiatul în vârstă de doisprezece ani din casa pe care tocmai o țineau sub observație și care aparținea unui

bărbat pe nume Detlev Pryga avea să fie și el curând la fel, dacă mai continuau mult să-și piardă timpul acolo, afară, în duba neagră.

— O să intru acum, spuse Martin Schwartz.

Stătea în spate, în spațiul interior lipsit de ferestre al dubei, și aruncă într-un coș de gunoi din plastic seringă al cărei conținut lăptos tocmai ce și-l injectase. Apoi se ridică de la biroul cu monitorul al cărui ecran arăta privilegiștea exterioară a obiectivului intervenției. Chipul lui se oglindea în geamurile fumurii ale vehiculului. *Arăt ca un drogat în sevraj*, se gândi Martiņ, și asta ar fi fost o jignire. Pentru oricare drogat.

Slăbise în ultimii ani, mai mult decât ar putea fi considerat sănătos. Doar nasul îi mai era la fel de mare ca întotdeauna. Semnul distinctiv al celor din familia Schwartz, cu care toți descendenții masculini ai ultimelor generații fuseseră înzestrați și pe care nevasta lui decedată îl considerase sexy, fapt pe care el îl credea dovada supremă că într-adevăr iubirea e oarbă. În toate situațiile, nasul îi oferea un aspect binevoitor și de încredere; se întâmpla din când în când ca străinii să-i zâmbească pe stradă, bebelușii să gângurească atunci când se apleca deasupra căruciorului (probabil pentru că-l confundau cu un clown), iar femeile flirtau complet dezinvolve cu el, uneori chiar în prezența partenerilor lor de viață.

Ei bine, astăzi cu siguranță n-ar fi făcut-o, nu câtă vreme se afla în hainele astea. Compleul din piele neagră, mulat, în care se chinuise să intre, provoca, odată cu

respirația, foșnăieli silite. Îndreptându-se spre portieră, se auzea de parcă ar fi înnodat un balon imens.

— Stai, așteaptă, spuse Armin Kramer, liderul intervenției, care de câteva ore stătea la birou, în fața lui.

— De ce?

— Ca să...

Mobilul lui Kramer sună și nu mai trebui să-și termine propoziția.

Comisarul cam supraponderal îl salută pe apelant cu un „Hm?” elocvent, și în decursul conversației care urmă nu spuse prea multe în afară de „Ce?”, „Nu!”, „Mă iei la mișto!” și „Spune-i nemernicului care a dat-o-n bară că trebuie să se îmbrace gros. Cum așa? Pentru că o să fie al naibii de frig în octombrie, când o să stea întins câteva ore în fața secției, după ce termin cu el.” Kramer închise apelul.

— *Fuck!*

Îi plăcea să se exprime ca un polițist american de la Brigada Antidrog. Și să arate ca unul. Purta cizme de cowboy lăcuite, blugi rupți și o cămașă al cărei model în carouri roșu cu alb amintea de șervetele de bucătărie.

— Care-i problema? voi Schwartz să știe.

— Jensen.

— Ce-i cu el?

Și cum poate tipul să ne facă probleme? Stă la noi într-o celulă de izolare.

— Nu mă întreba cum, dar nenorocitul a reușit să-i trimită lui Pryga un SMS.

Schwartz încuviință. Exploziile emoționale precum cele ale superiorului său, care tocmai se trăgea de păr, îi erau străine. În afară de o seringă cu adrenalină direct în inimă, abia dacă mai exista altceva care să-i poată ridica pulsul. Cu siguranță nu vestea că un pușcăriaș reușise iar să pună mâna pe droguri, arme sau, așa ca Jensen, pe un telefon mobil. Închisoarea era organizată mai bine decât un supermarket, cu o ofertă mai diversificată și un program de lucru mai accesibil pentru clienți. Inclusiv în zilele de duminică și sărbătoare.

— L-a avertizat pe Pryga? îl întreabă pe Kramer.

— Nu. Jigodia și-a permis o farsă prin care tot acolo s-ar ajunge. A vrut să te lase să cazi într-o capcană.

Comisarul își masă cearcănele, care de la intervenție la intervenție deveneau tot mai mari.

— *Dacă aș vrea să-i trimit prin poștă, ar trebui să-i predau la coletărie*, glumise Kramer chiar zilele trecute.

— Cum așa? întreabă Schwartz.

— I-a scris că Pryga n-ar trebui să se sperie când o să apară la party.

— Din ce cauză să se sperie?

— Pentru că a alunecat și și-a spart un incisiv. Stânga sus.

Kramer își pipăi cu degetele lui ca niște cârnăciori locul respectiv al gurii.

Schwartz încuviință. Nu l-ar fi crezut în stare pe per-vers de atâta creativitate.

Privi spre ceasul de la mână. Era puțin trecut de ora șaptesprezece.

Puțin trecut de „prea târziu”.

— La naiba!

Kramer lovi nervos biroul.

— Atât de multă pregătire, și toate degeaba. Trebuie să anulăm chestiunea.

Se cățără pe scaunele din față.

Schwartz deschise gura ca să-l contrazică, dar știa că el avea dreptate. Pentru acest moment lucrau de jumătate de an. Inițial, totul începuse de la o bârfă pe stradă, care era atât de incredibilă, încât mult timp a fost considerată o legendă urbană. În orice caz, *bug-party*¹-urile, după cum a ieșit la iveală, nu erau povești de groază, ci existau într-adevăr. Așa-numitele petreceri ale insectelor, la care cei infectați cu HIV făceau sex neprotejat cu oameni sănătoși. De cele mai multe ori consensual, ceea ce făcea astfel de evenimente, la care pericolul de infectare oferea o euforie aparte, să fie mai degrabă un caz pentru psihiatrie decât pentru procuratură.

Schwartz spunea că oamenii maturi puteau să facă ce voiau cu ei înșiși, atâta timp cât totul era voluntar. Îl deranja doar faptul că, prin comportamentul nebunesc al unei minorități, prejudecățile idioate, pe care mulți încă le nutreauu față de bolnavii de SIDA, erau întărite inutil. Pentru că, e de la sine înțeles, *bug-party*-urile sunt o excepție absolută, în timp ce o majoritate zdrobitoare

1. Evenimente private, uneori cu mai mulți participanți, la care bărbații HIV pozitivi (în acest cadru numiți „dăruitori de cadouri”) și bărbații HIV negativi („căutătorii”) fac sex neprotejat de bunăvoie. Acest lucru duce adesea la infectarea persoanei HIV negative (engl., în original) (n.tr.).